

MURAT GÜLSOY
KARANLIĞIN
AYNASINDA

4. BASKI

♥ can
çağdaş

MURAT GÜLSOY
KARANLIĞIN
AYNASINDA

Can Çağdaş

Karanlığın Aynasında, Murat Gülsoy

© 2010, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2010

4. basım: Ağustos 2022, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Mustafa Çevikdoğan

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-2421-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750724213

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MURAT GÜLSOY
KARANLIĞIN
AYNASINDA

ROMAN

♥can

Murat Gülsoy'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Oysa Herkes Kendisiyle Meşgul, 1999

Bu Kitabı Çalın, 2000

Âlemlerin Sürekliliği, 2002

Binbir Gece Mektupları, 2003

Bu Filmin Kötü Adamı Benim, 2004

Büyübozumu, 2004

Sevgilinin Geciken Ölümü, 2005

İstanbul'da Bir Merhamet Haftası, 2007

602. Gece, 2009

Tanrı Beni Görüyor mu? 2010

Baba, Oğul ve Kutsal Roman, 2012

Nisyan, 2013

Gölgeler ve Hayaller Şehrinde, 2014

Yalnızlar İçin Çok Özel Bir Hizmet, 2016

Öyle Güzel Bir Yer Ki, 2017

Ve Ateş Bizi Tüketiyor, 2019

Belirsiz Bir Ânın Kıyısında, 2021

MURAT GÜLSOY, 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla *Hayalet Gemi* dergisini çıkardı. *Bu Kitabı Çalın* adlı kitabıyla 2001 yılı Sait Faik Hikâye Armağanı'nı ve *Bu Filmin Kötü Adamı Benim* adlı romanıyla 2004 yılı Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazandı. *Bu Kitabı Çalın*, Almanya'da *Stehlen Sie dieses Buch* adıyla yayımlandı. *İstanbul'da Bir Merhamet Haftası* birçok dile çevrildi. Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi, mühendislik ve yaratıcı yazarlık dersleri veriyor; sadece yazmayı değil yazmak üzerine düşünmeyi de seviyor.

www.muratgulsoy.com
muratgulsoy.wordpress.com

Nazlı'ya...

Siz çok iyi bir doktorsunuz

Onunla ilk karşılaşma ânımızı hiç unutmayacaktım.

Üst üste içtiğim kahveler yüzünden uykusuz geçen bir nöbet gecesinin sabahında, çok önemli bir şey düşünmüş gibi kaşlarımı çatmış, doktor dinlenme odasının biricik lüksü olan geniş ekran televizyondaki gemi maketleri yapımını anlatan bir belgesele dalıp gitmiştim. İnanılmaz küçüklükte parçaları cımbızla birbirinin içinden geçirerek gerçeğine çok benzeyen minik bir gemiyi şişenin içinde imal eden adamın sabrında beni çeken bir şey vardı ama o anda ne olduğunu anlayamıyordum. Gözlerim kapanıyor, çevremdeki eşya belirsizleşiyor, ortam inceliyor, zaman diriliğini kaybediyor, derin uykunun hemen öncesindeki o büyük uyuşma zihnimi ve bedenimi etkisi altına alıyordu. Selda Hemşire kapıyı usulca açıp uyanık olduğumu görünce rahatlayarak acilde bir hasta var, dedi. O anda başlamıştı o garip his. Gözlerimi ekrandan güçlükle ayırarak kalktım, Selda Hemşire'nin cinsiyetsiz bedeninin ardından yürürken içimde tanıdık olmayan o heyecan dalgası gitgide büyüyordu. Zihnimin ilgili birimleri, az sonra yaşanacak tanışmanın önemini bilirmiş gibi bu anları kaydetmeye başlamış olmasaydı, bu sabah da yaşanıp yaşanmadığı belli olmayan herhangi bir zaman dilimi olarak kaybolup gidecekti. Yaşam bu önem-

siz anların sürekli silinişinden başka bir şey değildi, bir *varoluş* değil bir *yokoluş*tu aslında. Ama üzülmemeye gerek yoktu, içimdeki heyecan artık hayatın benim için farklı olacağını deliliydi. Bir şeyler olmaya başlamıştı. Ama bunları sonradan anlayacaktım, çok sonradan.

Adı Ece Karabey'di. Selda Hemşire'nin elektrotları sadece benim anlayabileceğim bir hoyratlıkla bileklerine ve göğüs kafesine bağladığı bu ufak tefek genç kadını dinlerken içimden yükselen garip heyecanın onunla ilgisi olabileceğine ihtimal vermiyordum, artık sabaha kadar kahve içmemeliyim, diye düşünüyordum. Ece Karabey... Sıra dışı bir hali yoktu. Sadece sesini bir yerlerden hatırlar gibiyim. Çok tanıdık, biraz şekerli... Ağzından dökülen kelimeler ait oldukları duyguların mükemmel cisimleri olarak kulağıma ulaşıyor, zarif titreşimler halinde kulak zarımdan geçerek bir *Alice Harikalar Diyarında* dekorunu andıran çekiç, örs, üzengiye çarpıyor ve salyangozun içinden geçerek beynimin eskiden başka işlerle görevli olan ancak o sabahtan başlayarak Ece Karabey'e ait anıların, düşüncelerin, duyguların ve zihinsel nesnelerin yaşayacağı bölgesine varıyorlardı.

Kemikli parmakları organik bir mengeneyi andıran Selda Hemşire gözlerini kısıp tiksintiyle Ece'nin siyah sutyenin kenarından kuyruğu ve bir kıskacı görünen akrep dövmesine baktı. Çok kısa bir an süren bu bakışını benim fark ettiğimi de gördü tabii. Aldırmadım çünkü o sırada kendi içimdeki gürültüye kulak vermiştim. Garip bir şeylerin başlamakta olduğu hissi neden peşimi bırakmıyordu? Neden haz ve korku karışımı bir duygunun mayalanmakta olduğunu hissediyordum? Aslında her şey normaldi. Tuhaf olan bendim. O sabah garip bir boşluk içine düşmüş olan zihnimin içinde patlayan Ece Karabey ve ona ait her şey normaldi. Sıradandı. Sıradan bir hastaydı. Aklım sürekli bu doğrultuda telkinde buluna-

rak beni bu yanlış heyecandan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ama ne mümkün! Hayatımın her kk parçasını inanılmaz bir ışıkla aydınlatmaya başlamış olan bu kadın, Ece Karabey, soluk soluğa anlatıyordu. *Xanax* henüz etkisini göstermemişti.

“Kalp atışlarımı boğazımda hissediyorum. şu anda bile. Gerçi şimdi daha iyiyim. Sabah ezanıyla birlikte bir ferahlama oldu. İnsan ne kadar inanmıyorum falan dese de, herhalde koşullanmışız... Birkaç yıldır ara ara oluyor aslında. Nefesim daralıyor, lecekmişim gibi bir endişeye kapılıyorum. Yalnız kalamaz oldum. Sırf o yüzden bir ev arkadaşı buldum. Evin içinde bir kuvvettir, diye düşündüm. Yalnız başına ölmek kadar korktuğum bir şey yok. Eskiden hiç böyle korkularım yoktu. Tam tersine, yalnız kalmaktan çok hoşlanırdım... Ah, çok fena oldum dün gece. Daha öncekilerden çok daha kötü... Sabaha karşı uyandım. Sıkıntılı bir rüya görüyordum. Çok kötü... Kalbim çarparak kalktı. O kadar kuvvetli çarpıyordu ki, yatak sarsılıyordu. Yüzümü falan yıkadım. Ne yapacağımı bilemedim. Korkmaya başladım. Baktım elim ayağım buz kesmiş. Her zaman üşüyen biriyimdir ama bu sefer başkaydı. Bir şeyler olacak hissi... Of, anlatması çok g, o kötü bir şeyler olacak hissi boğazıma doğru yükseliyordu... Canlı canlı gömülmek gibi... Soğuk soğuk terlemeye başladım. Serra’yı da –ev arkadaşım– uyandırmak istemedim. Yalnız değildi çünkü. Tanımadığım bir adamla bu şekilde karşılaşmak istemedim. *Passiflora* vardı evde, iki kaşık içtim hemen. Tamam, şimdi uyurum artık, dedim. Ama yok, sakinleşemiyorum bir türlü. Kalktı, odada dolaşıyorum. Televizyona falan baksam belki rahatlardım ama Serraları uyandırmamak için yine odama çekildim. *Passiflora*’nın etkisini beklerken birden paniğe kapıldım yine. Akşam bayağı bir şarap içmiştim. Nerdeyse yarım şişe... Her akşam biraz içiyorum. Sigara

da var. Yarım paket. Azaltmaya çalışıyorum ama olmuyor. *Passiflora*'nın kutusunu arıyorum yok; prospektüsüne bakacağım. Hayır, tamam, bitkisel bir ilaç olduğunu biliyorum ama alkolle nasıl etki eder, ne olur kestiremiyorum ki... Kalktım, internete girdim. Kalp krizi olabilir mi diye sağlık sayfalarında dolaşmaya başladım. Okudukça daha fena oluyorum ama. Kollarımda uyuşmalar, göğsümde sıkışma, hepsi var... Ne okursam vücudum satır satır uygulamaya geçti. Bu psikolojik bir şey Ece, düşünmemeye çalış, kendini topla, diyorum olmuyor. Rolümü geçeyim, diyorum, daha fena oluyorum. Güzel şeyler düşün Ece, iyi şeyler düşün... En fenası ne biliyor musunuz, ertesi gün güzel bir şeylerin olacağını ummak istiyorsunuz ama biliyorsunuz ki olmayacak. Ne yarın ne de bir başka gün... Güzel tek bir şey aklına gelmez mi insanın? Sabahı zor ettim. Nihayet ezan okundu, biraz içim geçti, havanın aydınlanmasını bekledim, sonra kendimi buraya attım.”

Monitörde akıp giden elektrosunda belirgin bir bozukluk yoktu. Çok büyük olasılıkla bir panik atak geçiriyordu. Tahlil sonuçları gelmeden kesin bir şey söylemeye karar verdim. Fazla bilginin bazen insanı olumsuz yönde etkilediği gerçeğiyle öğrencilik yıllarımda tanışmıştım; o ay derslerde hangi konuyu öğreniyorsak ben de kendimde ilgili hastalıkların belirtilerini bulur, teşhis koyardım. Ece'nin laflarının arasından cımbızlayıverdiğim bir bilgi ise (“Rolümü geçeyim diyorum...”) sesinin bende yarattığı tanıdıklık hissini nedenini anlamamı sağlamıştı. Belki başlangıçta yaşadığım o garip deneyim (zihnimin bir anlık boş bulunması esnasında içime akan bir şey, bir heyecan, bir “bir şeyler olacak” hissi ve benzerleri) basit bir aşinalıktan ibaretti. Uykusuz ve kafeinle uyarılmaktan yorgun beynimin yanlış zihinsel hallerinden biriydi sadece. Onu mutlaka daha önce bir yerlerde,

televizyonda, sinemada, bir oyunda görmüştüm ya da... Ya da tüm oyuncularında var olan o ilginç konuşma tarzı yüzündendi. Tüm sözcüklere hakkını vererek, ait oldukları duyguları doğru bir şekilde tonlayarak söylemeleri onları biz sıradan insanlardan ayırıyordu.

“Şimdi daha iyiyim ama korku geçmedi. Midemden aşağıya doğru inen bir ağrı da var; aslında ağrı değil, çok iyi bildiğim bir his bu, çocukken okulda sınav olacağımız günlerin sabahında hissettiğim bir karın ağrısı bu. Son âna kadar tuvaletten çıkamazdım. Aynı şey... Psikolojik belki. Bilmiyorum. Akşam oyunum var, evet ama hiç heyecanlanmıyorum; gerçekten... Eskisi gibi değilim, otuz yedi yaşındayım artık. O gençlikteki kalp çarpıntısını hissetmiyorum. O başka bir histi. Ah, bambaşka bir his... Hem korkulu hem de hep sürsün istenen... Kalbimin çarptığını hissetmek isterdim. İçimde çok büyük bir enerji var, diye düşünürdüm öyle zamanlarda. Bedenimi kolayca yerinden kaldıracak, uçuracak bir enerji. Yüreğim ağzıma geldiğinde, biliyorum yanaklarım kızarırdı, neşelenirdim, çılgık çılgına lunaparkta balerine binerdik o zamanlar, sırf o hissi alabilmek için. Sabahlara kadar dans ederdik. Kalbim daha fazla, daha güçlü çarpсын isterdim. Ama şimdi bunlar bana sadece sıkıntı veriyor. Biliyorum, o kadar yaşlı görünmüyorum. Anneme çekmişim. Hep olduğunun yarısı kadar gösterirdi. Ama işte o da ellisini göremeden kalp krizinden öldü.”

İrkildim. Belki de panik atak teşhisi koymakla hata yapıyordum. Selda Hemşire'ye bir *anti agregan* vermesini istedim. Aile hikâyesi canımı sıkılmıştı. Eğer öyleyse acele etmemiz yerinde olacaktı. Laboratuvarı arattırdım. *Kreatin kinaz MB'*ye ek olarak *troponin*'lere de bakmalarını söyledim. Sonuçları bir an önce görmek istiyordum. Bir saat içinde verebileceklerini söylediler. Ece'ye bir şey olmasına izin veremezdim. Nedenini henüz bilmediğim

o heyecan yine kendini göstermişti. Ece acil servisin sert sedyesinde yatmıyormuş da terapist divanına uzanmış gibi mırıl mırıl konuşmaya devam ediyordu.

“Annem kadar olmama ne kaldı, diye düşünüyorum sonra. Yani annemi takıyorum bu aralar feci şekilde. Yoktum yanında çünkü. On yıl oluyor. O zaman iki kız kardeş gibiydik... Çok güzel bir kadındı annem. Kırk yedi yaşında bile otuzlarında gibi görünüyordu. Ben onun yarısı kadar bile olsaydım şimdi ohoo nerelere gelmiştim. Bende ki çirkin her şey babamdan miras: Şu burnumdaki kemer mesela ya da esmerliğim... Ama estetik ameliyat olmayı hiç düşünmedim. Yani düşündüm de hiçbir zaman mantıklı gelmedi. Yüzüm çok önemli benim için. Oyuncu olduğumu söylemişim değil mi? Ne kadar çok konuşuyorum. Kusura bakmayın, sustuğumda yine kalbimin gümbürtüsünü duyuyorum. Karnımdaki ağrı büyümeye başlıyor. O yüzden hep konuşuyorum. Akşama oyunum var. O saate kadar düzelirim değil mi? Ha, bir de doğum kontrol hapı kullanıyorum. Uzun yıllardır. Dün gece sağlık sitelerinden birinde gözüme çarptı, doğum kontrol hapları da kalp krizine neden oluyormuş. Doğru mu bu Allah aşkına? Yoksa dincilerin uydurması mı? Papa da prezervatif kullanmayın, AIDS’ten ölün, diyordu ya Afrikalılara, o hesap. Gerçi annem hiçbirini kullanmazdı. Ne içki ne sigara... Ama küt diye gitti. Şimdi siz not alıyorsunuz, genetik faktörler önemli diye. Ama annem sağlık sorunlarından ölmedi. O kalp kırıklığından öldü.”

Başını yana çevirdi. Gözlerinin aniden yaşla dolduğunu görmemizi istemiyor gibiydi. Selda Hemşire’ye baktım gözucuyla. İfadesiz bir yüz. Ne bekliyordum ki... Ece içine akıtacağı gözyaşlarının boğuklaştırdığı bir sesle konuşuyordu şimdi.

“Gece vakti bunları düşündükçe daha fena oldum. Ölüm korkusu öyle garip bir şey ki, kendi yolunu bulup

akan uğursuz bir ırmak gibi... Styx. Bilir misiniz? Öyle bir grup vardı, eskiden çok dinlerdik. "Boat on the River" diye bir şarkıları vardı. Hâlâ da çalar. Bazı şarkılar hiç eskimiyor. Daha doğrusu eskiyor ama hiç bıkmıyor. Bu verdiğiniz ilaç gerçekten de rahatlattı. Ama ben bununla akşama kadar uyurum gibi geliyor. Akşam oyuna pelte gibi çıkacağım galiba. Kahve içsem? Olmaz mı? Siz çok iyi bir doktorsunuz Orhan Bey. Çok teşekkür ederim. Galiba biraz uyuyacağım..."

Sakinleştirici etkisini göstermişti. Siz çok iyi bir doktorsunuz Orhan Bey, derken elimi tutmuş, hafifçe sıkmış ve sonra da gözlerini kapamıştı. Elimi tutup bıraktığı o kısacık anda Selda Hemşire'nin gergin bir şekilde yüzüme baktığını gözümün ucuyla gördüm. İyi ki de gördüm, hemen önlemimi aldım, maske surat oldum. Parkinson hastaları gibi...

Benliğimizin sınırlarını kimi kez gönüllü olarak kaybederiz, kimi kez istemeden. Sadece bir başkasıyla değil, bizi saran dünyayla da kucaklaşma, bir başkasında erime çoğu kez bir haz duygusuyla özdeşleştirilir. Oysa acının sınırları tam da burada başlar. Murat Gülsoy, bir origami ustası gibi, düz bir kâğıtla başladığı anlatısını katman katman çoğaltarak kahramanlarının ironik dünyasının kederle malul hikâyesini kuruyor. İki boyutlu sandığımız bir dünyanın karanlık dehlizlerine doğru ilerlerken yaklaşmakta olanı hissetmeyişimize şaşırıyoruz. Yarım bir hayatı sol göğsünün üzerindeki akrebin çizgilerinde saklayan bir kadınla aşkı bulduğunu sanan bir adamın yollarının kesiştiği yerde oluşan karanlık yüzeyden yansıyan görüntüleri anlatıyor roman: birbirinin içinde eriyen bedenler, çocukluk korkularında büyüyen genç kızlığın uçucu kıpırtısı, aklın puslu manzaralarında belirip kaybolan umutlar, deliliğin onulmaz dehşeti, karşısına dönüşmeye hazır duygular, algılar ve hayaller... *Karanlığın Aynasında* bir solukta okunan ve insanı içine çeken bir girdap-roman.

#sınırlar #kesişme #haz #acı #akrep #karşılaşma #cinsellik #delilik #dövme

